

Helsingissä $\frac{20}{II}$ 96.

Ainoa rakastettuni!

Kirjersi Gerdelles saapui tänä aamuna.
Olen sen lukenut. Halui asia siellä näin.
Toinen se, että Signis on kirjoittanut sulle.
— — — Onkin ollut muilla kummallisuu-
suvia, kummallisia näkyjä.

Sittenstä saakka pyysin paljon elämit-
tä, pyysin ymmärtäväistä, myötätuntoista
rakkaudesta — semmoista, jonka helmaan syu-
tinen voi luottamuksella joutua, semmoista, jon-
ka syliin saa itkeä pois surunsa, kaihonsa,
pahuutensa... Sillä sieluni oli kaksi ma-
ilmaa: se musta, se itkeä, se paha — ja se
valoinen, se kaunis, se hyvä, mistä enkelit asuvat.

Ehkä ollut onulle tämän maailman ymmärrystä — mielikuvitusta ja tunteita vaun.
Olinhan lapsi.

Seuraksi rukoilin elämältä rakkautta,
ja rukoilin niin täydeltä uskosta.

Se on enemmän kuin ihmiset tavallisesti
saavat. Mutta oli niin heikko, niin
sairas — sekä sielultani että ruumiil-
tani.

Sille kasvoihin ja tämän maailman
ymmärrys minussa kasvoi.

Mutta yhä pyysin sitä samaa — ja yhä
oli tyhjä. ja minne menin, heräsin sy-
rytylle ympärilläni.

Leikkiko Sigridin kanssa? Rakastiko
häntä? Ainakaan ei tunteeni ollut syvä.
Kummallista! Mutta tämä maailma oli
minussa siksi kovanut. Tai:

Rakastako Sigrid minua, rakastiko hän
minua? Jos — niin hän rakasti minua
ennemmän häntä ajattelin kaun. ja niin oli
sille minun rakkauteni heijastus hänen

lapsen, pienen Tommasin, josta ja kukaan ei ollut
kukaan, pienen Tommasin tähtä.
olikin minun.
Olinhan lapsi ja kukaan ei ollut
kukaan, pienen Tommasin tähtä.
olikin minun.

tunteistaan.

Voitko käsittää tämän kahseivaisuuden?

Pyysin rakkautta — ylipäänsä — mutta
Sigidit en rakastanut.

Oi, jospa olisin ymmärtänyt, jospa joku
olisi neuvonut minua, että rakkaus on va-
rallinen, ettei sen kanssa saa leikkiä, ettei
ajattelemattomasti saa siihen leikkiä antai-
tua.

Mutta tein sen tietämättömyydestä, täydes-
tä ushasta — sentähden se ei painaa omaa-
tuntoani.

Mutta sydäntä se painaa.

Ja yhä pyysin elämältä ymmärrystä, rak-
kautta

Muistatko Bethesdaan lammitikka ja
tuota sairasta, joka kauvan siellä oli maan-
nut? Niin Jeesus tuli ja sanoi: nouse, ota
vuotees ja käy!

Niin minunkin. Olin maannut sai-

Minun kirjottelun ja kaikkien hyvien käy, ne eivät ole maanilla. Tuolla Mutta kukaan ei taida muistaa
kainin tai muuttamista, niin olen syntynyt ja vatsan Jeesus oli minun oikelta kammasta lutherin
Maaja rakka, sinä et ole vielä kukaan Mutta kukaan ei taida muistaa
Minun kirjottelun ja kaikkien hyvien käy, ne eivät ole maanilla. Tuolla Mutta kukaan ei taida muistaa
kainin tai muuttamista, niin olen syntynyt ja vatsan Jeesus oli minun oikelta kammasta lutherin
Maaja rakka, sinä et ole vielä kukaan Mutta kukaan ei taida muistaa

raana — ja nousin terveenä, vahvana.
Ja sain sen mieltä oliin pyytänyt.

Gymnastien. Oliin rakastettu. Ja rakastui.

Maija! Minun onneni on suurempi
kuin sinun. Sillä minä tunnen surun.

Mutta sinun onneni kasvaa. Sillä nyt
sinä opit surua tuntemaan.

Olen vahva, terve.

Sigrid rakka! Sydämeni on täynnä
myötätunteisuutta.

Mutta näköni oppii surua tuntemaan.
Ja sitä haavelee kasvaa onni.

Kaikkii on hyvä niinkuin se on.

Ole vahva, Maijani! Niinkuin liit-
tomme on vahva. Sillä sitä yhdistää suru.
Ja tämä elämä on enemmän surua. Suru on
suloinen. Se tekee ilon hurmaavaksi. Ja ikä-
misen kiitolliseksi.

Me menemme jatkalle, Maija! Minä
tunnen ja tiedän sen. Jos laukeamme, niin

Hyvä! Kukaan on malle hyvä. Tärkeä. Hänen kanssaan olemme, niin hyvä. Jatkaisi Sinit.
Kukaan ei ole näköni tuntemaan sama hyviä. Sillä kirjalliset ihmiset ymmärtävät kunnollisesti eläviä.
Vähän työllisiä... Sen kirjallisten, mulla malle olen kuin eläviä, en sikäin vielä mitään voi... Eteen.

nousemme.

Sillä muistat: sitte Jesus löysi sen
miehen temppelissä, ja Hän sanoi hänelle:
Katso, sinä olet parattu: älä silkeen syntiä
tee, ettei jotain parempata sinulle tapahtuis-
si.

Niin on minun. Jumala on sen itse mää-
rännyt. Ja Hän lähetti Sinun ovelle avok-
si. Ettei oninäkini Sinua auttaisiv. ja sitten
yhdessä kulkisimme. Niinkuin kirkkien juttu
tekemän.

Seutahden emme saakkaan ajatella tä-
män maailman onnea samalla lailla kuin
meut, jotka eivät kiittä elämän riin sy-
västi.

Ehkä olet kuvitellut toisella lailla, Sinä
Kedon kukka! Mutta se ei ole ihmislapsille suos-
tu. Ja toivon, että tulet käsittämään, että omni-
nainen on suurin. Oi, tiedä se! — — —

Maijani, Maijani, Maijani! Sinä terve,
iloinen, chyt lapsi — oleksis siinä vanha
Lalle? — — — Uraa ei, pois se!
Pois epäily. Olen tuntemut sydämmeni

de Linnun väsi josta jorokke kirjittisi: "minun jäsini jamaistaman."
Maijani, maiti?

nen vaaha, ettei hän koskaan olisi ereh-
tynyt tai väärin tehnyt. Jos taidelliset oli-
simme, kiinka, sitten voisimme taidellisiksi
tulla? Jos emme syntiä tekisi, niin emme
voisi nöyryyä. Emmekä voisi tunnustaa:

"Teäsi, en minä itsestäni taida mitään
tehdä."

Ja jos emme nöyryy, niin emme voi antaa
anteeksi muille. Sillä se, joka luulee, että
hän on syntinen, se vati sovittekin, että ne
syntittömät olisivat — ja laiminlyö oman ja-
rannuksensa.

Lano mulle, armas, että kaiken käsität,
että käsität asemasi: että vapaasta tahdostasi,
itse tietän rakastat mua ja tahdot yhdessä mun
kanssani elää tämän elämän Ettei joo väi-
riäkärsityksiä, ettei mieleni joo raskaksi.

Lano mulle, rakastettuuni, että mieleni on
rauhallinen.

Oma Pekhasi.

Kukaan sen kukaan kukaan tällä: Kukaan joo joo joo joo — minä "hammasin"